

ниха и когато не виждаме противника, това би било несправедливо, просто обидно, така си мисляхъ азъ. Чистосърдечно си исповѣдамъ, че, слѣдъ всичкитѣ до сега боеве, за пръвъ пътъ азъ испытвахъ подобно неприятно чувство, чувство може би на малодушие. Азъ се отдѣлихъ отъ челото на ротата на 3—4 крачки на страна.

— Нищо, нищо не е. На ли е заповѣдано съ разредени редове? на най насетнѣ и самия уставъ допуска това! Успокоявахъ азъ самъ себе си, — но гласътъ на съвѣстѣта и на войнишката доблѣсть тукъ ми пошепна: малодушие, малодушие!

Азъ се приближихъ до взводния командиръ, показвахъ му направлението, което трѣбваше да държи, а самъ не се спрѣхъ да чакамъ опашката на ротата, която се бѣше растрѣгнала на довольно голѣмо разстояние, а трѣгнахъ назадъ, за да срѣцна послѣдния редъ на ротата и послѣденъ да излѣза отъ сферата на неприятелскитѣ куршуми.

Най послѣ излѣзохме на шосето, отъ тукъ, по край крѣглата батарея, прѣвалихме възвишенността и започнахме да се спущаме надолу къмъ Червенъ Брѣгъ.

Да бѣше ставало денемъ нашето по шосето вървение, твърдѣ скжпо щѣше да ни струва, понеже тукъ шосето до полукрѣглата батарея е съвсѣмъ открито и поражаемо отъ турската позиция — Зелената и Лисата гори; Но сега тукъ бѣ тихо и спокойно.

Горѣщъ бой е имало тукъ прѣзъ деня. За това свидѣтелствуваха множеството трупове на убититѣ войници, които се търкаляха по шосето и въ самитѣ ложементи, разположени покрай това послѣдното.

Прѣди да пристигнемъ до турската караулка — беклеме, азъ съгледахъ на една полянка, разположената на бивуакъ войска. Оказа се 53 п. волинскій полкъ, който билъ пристигналъ тукъ снощи късно и, вѣроятно, днесъ щѣше да встѣпи въ бой. Войниците отъ силното уморяване отъ вчерашния форсированъ походъ, спяха, но спяха, ако и съ пушкитѣ си въ рѣцѣ, както се казва, като праведници. Тукъ тамъ